

A PATAK ÉS NEFELEJCS

Bércövezte völgy ölén
Fut csörögve a patak,
Véges-végig partjain
Nefelejcssek állanak.

Fecske suhan rajtad át,
Szárnyaival meglegyint,
Jobbra-balra ékesen
A virágok ezre int.

Gyöngypataknak csillogó
Tükrébe néz mindenik...
Kék ruhájok gyönyörű,
Tán az tetszik úgy nekik?

Jobbra-balra illanó
Tarka lepkék szállanak...
Jobb neked a völgy ölén,
Csak maradj itt, gyöngypatak!

Oh nem, oh nem! Tudom én:
A nefelejcs nem hiú –
Más szegénynek a baja,
Nagyon, nagyon szomorú:

Szent bölcsődet el ne hagyd,
Mert koporsó vár reád.
Ne szomorítsd jó szülőd,
Fölnevelő hű anyád.”

„Állj meg, állj meg gyöngypatak!
Ne fuss olyan sebesen!
Völgyedet, ha elhagyod:
Mikor látlak? Sohasem.

De a patak elsiet,
Tündérálma ragyogó...
Haj, de élte buborék:
Elnyeli a nagy folyó.

Itt fölötted lebegő
Szitakötők rajzanak,
Lenn az ezüst kavicson
Aranyszínű kis halak.

Jönne vissza szívesen
Bölcsőjébe játszani...
De ragadják messzire
Hullámoknak árszaj:

„Oh, te kedves kis virág,
Értem egy-két könnyet ejts!“
... Visszavágyó patakot
Siratja a nefelejcs.